

— Ахъ, дѣдо, — рекъль жеравътъ, — не мога вкъщи да живѣя, съ хорски грижи да се занимавамъ. Азъ обичамъ да летя въ широкото небе, да ходя по всички земи, рѣки и блата. Пустни ме да си хвръкна!...

Старецътъ ималъ добро сърдце. Станало му жаль за птицата. Той навель глава, почесалъ вратъ. Какво да прави?

Жеравътъ разбралъ мжката му и рекъль:

— Ела, дѣдо, съ мене у дома! Ще ти дамъ единъ подаръкъ, който голѣмо добро ще ти донесе.

Съгласилъ се дѣдо. Жеравътъ го завель у дома си, откачилъ отъ стената една шарена торбичка и рекъль:

— Торбаланци, на работа!

Въ мигъ изъ торбата изскочили две пъргави момчета. Тѣ извали маса, столове и наредили златни блюда, чаши и чинии. Последи наслагали вкусни гостби, една отъ друга по-избрани. Наредили и чудни вина, па казали:

— Моля, заповѣдайте!

Жеравътъ и дѣдото яли и пили до насита.

Дветѣ момчета стояли настрана и прислужвали:

Като се наяли хубаво, жеравътъ рекъль:

— Торбаланци, ха въ торбата!

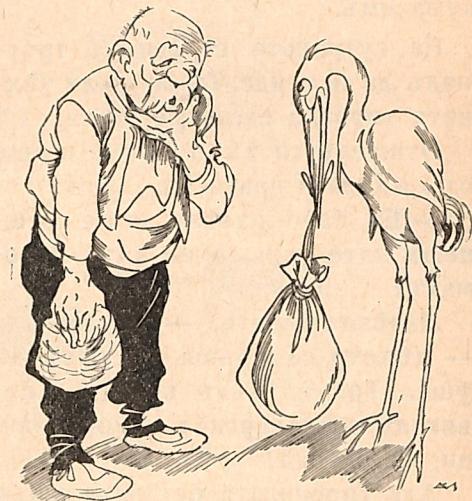
Спуснали се момчетата, събрали всичко въ торбата и се скрили въ нея.

— Подарявамъ ти тая торба, дѣдо! Живѣй съ нея за много години! — казалъ жеравътъ и подалъ торбата на дѣдото.

Зарадвалъ се дѣдото, взелъ торбичката и си тръгналъ.

Той замръкналъ въ едно село. Тамъ живѣела кумицата му съ дветѣ си дъщери. Старецътъ отишъл да ги види и да пренощува у тѣхъ.

Срещнали го тѣ, но нѣмало какво да го гостятъ — били мно-

го сиромаси. Турнали на софрата две глави лучецъ, малко солчица, една суха чушка и парче коравъ хлѣбецъ. Дѣдото откачилъ торбичката отъ римо, па извикалъ:

— Торбаланци, на работа!

Изскочили дветѣ момчета, нагласили трапезата, па извикали:

— Заповѣдайте!

Кумицата и дветѣ моми се облещили отъ учудване. Какво нѣ-